

2014 január Próza

Pente Barbara: Mese habbal

Amikor kinyitottam a dobozt, és megláttam a magas sarkú cipőt, tudnom kellett volna, hogy ez nem mehet tovább, de csak mosolyogtam, és azt mondtam Daninak, milyen kedves és figyelmes vagy, pedig csak magával volt elfoglalva az a gyökér, szóval úgy tettem, mintha örültem volna, miközben utálok a magas sarkút, csak hát az a kurva megfelelési kényszer, na mindegy, Dani szerette megmondani, mit vegyek fel, gyakorlatilag a mániájává vált, mindig kivágott felsőkben kellett járnom, úgy éreztem magam, mint egy kirakati bábu, a combjaimat legszívesebben eltakartam volna az egész világ elől, de ehelyett miniszoknyában mutogattam, mert a drága férjem kedvébe akartam jární, a társaságokban persze általában lehurrogott, mondván, én nem értek hozzá, ne szóljak bele a beszélgetésbe, ha pedig nem szakított félbe, csak ostobán vigyorgott, és azt mondta: persze, mert te biztos tudod... hát igen, nem az eszéért szeretem! – aztán átkarolt és nevetett, én meg azt hittem, ott helyben meghalok a szégyentől, ráadásul inkább a lányunkkal, Júliával szerettem volna lenni, ilyenkor mindig a nagymama vigyázott rá, és nagyon jól tudtam, hogy nem az alkoholista idiótákkal kéne lennem, hanem vele, de persze Dani ezt sem így gondolta... Ráadásul nem lett volna szabad szórniunk a pénzt, a számlákat sem fizettük be, Júliának is alig tudtunk enni adni, de új ruhákra bezzeg mindig tellett, hiába mondtam Daninak, hogy ez így nem lesz jó, ki fogják kapcsolni az áramot, ő csak legyintett, és azt mondta, túlereagálsz asszony, bízd ezt rám, ha pedig nem hallgattam rá, csak lehurrogott, vagy kiabált, utána meg egy új göncsel próbált kiengesztelni. Bűntudatom volt, amiért olyan silányan bántunk Júliával, minden tőlem telhetőt megtettem, hogy sunyiban pénzhez jussak, eladtam pár ruhám, ha tudtam, alkalmi munkákat vállaltam, szerencsére elintéztam, hogy Julika ingyen kapja az iskolában a kaját, aztán eljött a tavaszi szünet, akkor persze nem volt pénzünk, Júliával napok óta vajás kenyéren és paprikás krumplin éltünk, Dani hol dolgozott, hol nem, munka után általában a kocsmában múlatta az időt, én meg örültem, mert addig sem kellett elviselnem, és Júlia sem szembesült azzal, hogy az apja egy alkoholista, de persze Julika nagyon utálta a vajás kenyeret, pár nap alatt elszakadt nála a cérna, és közölte, hogy ő valami mást szeretne enni, mire csak a fejemet csóváltam, sajnos ez van, ezt kell szeretni, erre eltolta magától a tányért, karba tette a kezét, nagyon mérges volt, nem tudtam, mit tehetnék, aztán kinyitottam a hűtőt, ami szinte üres volt, de úgy tettem, mintha kivettem volna belőle valamit, ezt a titokzatos valamit letettem az asztalra, elővettem egy kést, és megkentem vele a kenyerét a láthatatlan krémmel, és közöltem vele: tessék, finom mogyorókrémes kenyér! Ő meg csak nézett rám, aztán a reggelijére, aztán megint rám, és zokogni kezdett, hogy neki ebből mennyire elege van, és abból is, hogy nem kap az iskolában az ebédhez csokit, mert ingyen kapja a kaját, és hogy mennyire utálja az egész helyzetet, teljesen kiborult, én meg nem bírtam magammal, és kiabálni kezdtem, hogy ne böggjön, de egyre csak folytatta, én még jobban ordibáltam, mire ő még jobban böggött, aztán annyira elegendem lett, hogy berohantam a szobába, megkerestem a maciját, és tájékoztattam a kisasszonyt, hogy ha nem hagyja abba, kidobom Brumit az ablakon, mire kérlelni kezdett, hogy ne bántsam a mackót, de még mindig potyogtak a könnyei, aztán letéptem a plüss fejét, és tényleg kibasztam az ablakon, Julika mindennek lehordott, amit el tudtok képzelni, aztán kirohant az utcára, én néhány másodpercig fel sem

fogtam, mit tettem, utánamentem a lányomnak, és a bocsánatáért esedeztem, ő is bocsánatot kért, közben az egész utca minket bámult, szép kis jelenetet rendeztünk, na mindegy, Brumi fejét még aznap este visszavarrtam a helyére, de ez még csak a jéghegy csúcsa volt, mert Dani korábban jött haza a vártnál, bűzlött a piától, nagyon kiborultam, mert megbeszéltük, hogy csak akkor jön haza, amikor Julika már lefeküdt, szóval ahogy belépett az ajtón az a mocskok, és meglátott, a pofámhoz vágta, hogy mennyire egy ronda, dagadt disznó vagyok, még a szépséges ruhái sem segítenek rajtam, én meg nem akartam elhinni, hogy ez megtörténhet velem, Julika mellettem ült, és az esti mesét nézte, de most már ő is ránk figyelt, én pedig még megszólalni sem bírtam, Dani odament a kislányhoz, és azt mondta neki, nem is érti, hogy lehet nyugodt, amikor egy ilyen undorító, rohadt hájpacni picsájából mászott ki, és egyébként is, nézzen magára, ő meg a másik véglet, egy bűnronda gebe, talán egy sáska baszta össze, egy óriássáska, nem is ő, mert csak az lehet ilyen, akinek egy sáska az apja... Nem bírtam tovább, üvölni kezdtem, minden szörnyűséget a fejéhez vágtam, és majdnem a magas sarkút is. Még aznap elhagytuk a lakást, habár kibaszottul nehéz volt, azt hittem, végig sem tudom csinálni, de muszáj volt nem magam miatt, Júliáért hinnem kell abban, hogy itt az anyaotthonban végre talpra tudok állni, persze minden kurva reménytelennek tűnik, aludni sem tudok normálisan, felkelek éjszakánként, utána meg órákon át csak hánykolódom, nem tudom, mihez kezdenék, de nem adhatom fel mert legalább már megszabadultam attól az állattól, pedig azt hittem, sosem fog sikerülni, és ha ez sikerült, mért ne sikerülhetne előbb-utóbb minden más is?

Kapcsolódó írások:

1. **Péterfy Gergely: Pannon mese** Harmadik fejezet: amelyben a színészek elfelejtik a szerepet, Szíriában...
2. **Draskóczi Ágnes: magányos mese** Draskóczi Ágnes magányos mese toronyszobában él, bár jól tudja,...
3. **Csengery Kristóf: Mese – felnőtteknek (Richard Strauss: Az árnyék nélküli asszony. Teldec, 3 CD, 2012)** Richard Strauss (1864–1949) műveinek sokáig mostoha sors jutott a magyar...

Cimkék: Pente Barbara